

Seria DUNE:

Dune
Mântuitorul Dunei
Copiii Dunei
Împăratul-Zeu al Dunei
Ereticii Dunei
Canonicatul Dunei

FRANK HERBERT (1920–1986) este unul dintre cei mai cunoscuți și mai apreciați scriitori SF din lume. Opera lui se numără printre screrile clasice din literatura științifico-fantastică. Romanul *Dune*, primul din seria omonimă, este cel mai bine vândut roman SF din toate timpurile. A fost publicat serializat în revista *Analog*, în 1963 și 1965, câștigând Premiul Nebula și Premiul Hugo (1965). Cartea a cucerit imediat și critica de specialitate, și publicul larg, devenind din ce în ce mai populară. După *Dune*, au urmat romanele *Mântuitorul Dunei* (1969) și *Copiii Dunei* (1976), care a devenit primul hardcover bestseller din istoria literaturii SF. Seria a continuat cu *Împăratul-Zeu al Dunei* (1981), *Ereticii Dunei* (1984) și *Canonicatul Dunei* (1985). În 1984, a ajuns pe marile ecrane filmul *Dune*, regizat de David Lynch și produs de Universal Pictures, iar mai târziu seria a stat la baza mai multor ecranizări. După moartea autorului, care plănuia să continue cu un alt roman, Brian Herbert și Kevin J. Anderson aveau să continue opera lui Frank Herbert scriind serile PRELUDE TO DUNE (*House Atreides* – 1999, *House Harkonnen* – 2000, *House Corrino* – 2001), LEGENDS OF DUNE (*The Butlerian Jihad* – 2002, *The Machine Crusade* – 2003 și *The Battle of Corrin* – 2004) și HEROES OF DUNE (*Paul of Dune* – 2008, *The Winds of Dune* – 2009, *Sisterhood of Dune* – 2012).

FRANK HERBERT MÂNTUITORUL DUNEI

Ediția a VI-a

Traducere din limba engleză
ION DORU BRANA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HERBERT, FRANK

Măntuitorul dunei / Frank Herbert; trad. din lb. engleză: Ion Doru Brana. - Ed. a 6-a -
București : Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0484-1

I. Brana, Ion Doru (trad.)

821.111

Frank Herbert
DUNE MESSIAH
Copyright © Herbert Properties LLC, 1969

© Nemira, 1993, 2003, 2005, 2012, 2013, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Viorica DUMITRENCO, Oana IONAȘCU

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0484-1

FRAGMENTE DIN CELULA MORȚII

Interviu cu Bronso de Ix

I: Ce te-a determinat să abordezi, aşa cum ai făcut, istoria lui Muad'Dib?

R: De ce ţi-ăş răspunde la întrebări?

I: Pentru că-ţi voi păstra spusele.

R: Aha! Apelul decisiv la un istoric!

I: Deci eşti dispus să cooperez?

R: La urma urmei, de ce nu? Dar n-ai să înțelegi niciodată care a fost inspirația Analizei mele istorice. Niciodată. Voi, Preoții, aveți prea multe în joc ca să...

I: Ce-ar fi să încerci?

R: Să încerc? Ei bine, încă o dată... de ce nu? Mi-a reținut atenția punctul de vedere comun asupra acestei planete, care își are sorgintea în numele ei popular: Dune. Nu Arrakis, atenție, ci Dune. Istoria se referă la Dune ca la planeta-deșert, lumea de baștină a fremenilor. Acest gen de istorie se concentreză asupra cutumelor generate de lipsa apei și asupra faptului că fremenii duceau o viață seminomadă, în distraiele lor care le recuperau cea mai mare parte din umiditatea corpului.

I: Și lucrurile acestea nu sunt adevărate?

R: Sunt un adevăr superficial. A-i ignora dedesubturile este ca și cum... ca și cum ai încerca să înțelegi planeta mea de baștină, Ix, fără a cerceta prin ce este legat numele ei de faptul că este a nouă

planetă a soarelui nostru. Nu, nu. Nu-i de ajuns să știi că Dune este o lume bântuită de furtuni violente. Nu-i de ajuns să vorbești despre pericolul pe care-l reprezintă uriașii viermi de nisip.

Î: Dar asemenea lucruri sunt esențiale pentru specificul arrakian.

R: Esențiale? De bună seamă. Numai că ele conferă o vedere monococulară asupra planetei, întocmai cum Dune rămâne lumea unei monoculturi, fiind unica sursă universală a mirodeniei geritrice, melanjul.

Î: De acord. S-auzim părerea dumitale despre mirodenia sacră.

R: Sacră! Ca tot ce-i sacru, îți dă cu o mâna și-ți ia cu celaltă. Prelungește viața și-i oferă inițiatului posibilitatea de a-și întrezări viitorul, dar îl înrobește prin dependență și-și pune pecetea asupra ochilor lui, care devin ca ai tăi: complet albaștri, fără pic de alb. Ochiul, organul *văzului*, devine ceva lipsit de contrast, permîțând un singur punct de vedere.

Î: Asemenea erezii te-au adus în celula asta?

R: Preoții voștri m-au adus în celula asta. Ca toți preoții, ați învățat repede să numiți adevărul erezie.

Î: Te afli aici fiindcă ai îndrăznit să susții că Paul Atreides a pierdut ceva esențial pentru caracterul său uman, înainte de a putea deveni Muad'Dib.

R: Ca să nu mai vorbim despre faptul că și-a pierdut tatăl, aici, în războiul cu Harkonnenii. Sau despre sacrificiul lui Duncan Idaho, care și-a dat viața pentru ca Paul și Doamna Jessica să se poată salva.

Î: Iau nota de cinismul dumitale.

R: Cinismul! Pesemne că asta-i o crimă mai mare chiar decât erezia. Din păcate, nu-s deloc cinic. Nu sunt decât observator și comentator. Am văzut ce a fost cu adevărat nobil la Paul, când a fugit în desert împreună cu mama sa gravidă. Ce-i drept, pentru el, ea era și o povară, nu numai un bun prețios.

Î: Defectul vostru, al istoricilor, este că nu lăsați lucrurile aşa cum sunt. Dumneata, de pildă, vezi adevărata noblețe a Sfântului Muad'Dib, dar nu te poți abține să-i adaugi o trimitere cinică. Nu-i de mirare că vă acuză și Bene Gesseritul.

R: Iar voi, Preoții, pe bună dreptate să vă acordați interesele cu ale Comunității Surorilor. Și ele supraviețuiesc acționând pe ascuns. Ceea ce însă nu pot să ascundă este că Doamna Jessica a fost o inițiată, educată de Bene Gesserit. Care și-a educat fiul în aceeași manieră. *Crima* pe care-am comis-o eu este aceea că am pus în discuție toate acestea ca pe un fenomen, că am dezvăluit contribuția artelor lor mentale și a programului lor genetic. Vouă nu vă convine să se atragă atenția asupra faptului că Muad'Dib a fost speranța Surorilor de a dispune de un mesia captiv, că a fost *Kwisatz Haderachul* lor înainte de a fi profetul vostru.

Î: Dacă mai aveam unele îndoieri cu privire la condamnarea dumitale, ai reușit să le risipești.

R: Nu pot muri decât o singură dată.

Î: Dar se poate muri în mai multe feluri.

R: Băgați de seamă să nu faceți din *mine* un martir! Nu cred că Muad'Dib i-ar... Spune-mi, Muad'Dib știe ce faceți voi în aceste temnițe?

Î: Nu tulbură Sfânta Familie cu fleacuri.

R: (râzând) Și, pentru asta, Paul Atreides s-a luptat să-și găsească adăpost printre fremeni! Pentru asta a învățat să stăpânească și să călărească viermii de nisip! Am greșit când am acceptat să răspund la întrebările voastre.

Î: Promisiunea mea de a-ți păstra spusele rămâne valabilă.

R: Zău? Atunci, ascultă-mă cu atenție, tu, fremen degenerat, tu, Preot care n-ai alt Dumnezeu în afară de tine însuți! Pentru multe ai de dat socoteală. Din cauza unui ritual fremen a ajuns Paul să absoarbă prima sa doză masivă de melanj, care i-a provocat vizuiniile preștiante. Din cauza unui ritual fremen, același melanj a trezit-o pe Alia, înainte de a se naște, în pântecul Doamnei Jessica. Te-ai gândit vreodată ce-a însemnat, pentru Alia, să vină pe lume, în acest univers, ca o ființă total conștientă, stăpânită de toate amintirile și cunoștințele mamei sale? Nu există viol mai cumplit!

Î: Fără melanjul sacru, Muad'Dib n-ar fi ajuns conducătorul tuturor fremenilor. Fără experiența ei sfântă, Alia nu ar mai fi Alia.

R: Fără cruzimea ta oarbă, de fremen, nici tu n-ai fi Preot. Ahhh, știu ce fel de oameni sunteți voi, fremenii! Credetă că Muad'Dib vă aparține fiindcă și-a ales-o drept tovarășă de viață pe Chani, fiindcă a adoptat modul de viață al fremenilor. Dar, înainte de toate, el este un Atreides, care a fost educat de o adeptă Bene Gesserit. Când a ajuns printre voi, stăpânea discipline ce vă erau cu totul necunoscute. Ați crezut că v-a adus un nou mod de organizare, că v-a dat o nouă menire. V-a promis că o să transforme lumea voastră stearpă într-un paradis scăldat de ape. Și, în timp ce vă amețea cu asemenea himere, v-a răpit fecioria!

Î: Ereziile dumitale nu schimbă cu nimic faptul că Transformarea Ecologică a Dunei se desfășoară sub ochii noștri.

R: Iar eu am comis erzia de a arăta originea acestei transformări și de a dezvăluи consecințele ei. Poate că bătălia de pe Câmpia Arrakeenului a demonstrat întregului univers că fremenii puteau să învingă forțele sardaukarilor imperiali, dar a mai demonstrat și altceva? Când imperiul stelar al Familiei Corrino a devenit un imperiu fremen, sub domnia lui Muad'Dib, ce altceva s-a schimbat în Imperiu? Jihadul vostru n-a durat doisprezece ani, dar ce lecție a însemnat! Astăzi, Imperiul a înțeles escrocheria căsătoriei lui Muad'Dib cu Prințesa Irulan!

Î: Îndrăznești să-l acuзи pe Muad'Dib de escrocherie?

R: Pentru asta mă veți ucide, dar nu-i erzie. Prințesa a devenit consoarta lui, dar nu tovarășa lui de viață. Chani, iubita lui fremenă, îi este soție. O știe toată lumea. Irulan n-a însemnat decât accesul la tron și nimic mai mult.

Î: Nu-i greu de-nțeles de ce toți cei ce conspiră împotriva lui Muad'Dib se folosesc de Analiza dumitale istorică drept argument de raliere!

R: N-am cum să te conving. Știu asta. Dar teza conspirației a apărut cu mult înainte de Analiza mea. I-au dat naștere cei doisprezece ani ai jihadului lui Muad'Dib. Asta a dus la unirea vechilor grupuri ale Puterii și a amorsat conspirația împotriva lui Muad'Dib.

„Atât de bogate sunt miturile legate de persoana lui Muad'Dib, Împăratul Mentat, și de cea a surorii sale, Alia, încât este greu să deslușești adevărata natură a ființelor. Dar au existat, într-adevăr, un bărbat cu numele Paul Atreides și o femeie care se numea Alia. Asupra cărnii lor s-au exercitat efectele spațiului și ale timpului. Și, chiar dacă puterile lor profetice îi situau dincolo de limitele obișnuite ale timpului și ale spațiului, ei erau de sorgină umană, iar experiențele pe care le-au trăit au fost evenimente reale, care au lăsat urme reale într-un univers real. Pentru a-i înțelege cu adevărat, trebuie să admitem că dezastrul pe care l-au cunoscut a fost dezastrul întregii omeniri. Iată de ce această lucrare nu se dedică lui Muad'Dib sau surorii sale, ci moștenitorilor lor – nouă, tuturor.“

Dedicăția din *Indexul lui Muad'Dib*, aşa cum a fost retranscrisă din Tabla Memorium a Cultului Spiritului Mahdi

Domnia Împăratului Muad'Dib a dus la apariția mai multor istorici decât orice altă epocă din istoria omenirii. Majoritatea și-a apărut cu aprigă gelozie punctul de vedere personal și sectar, ceea ce este cum nu se poate mai grăitor pentru impactul provocat de acest om, care a stârnit atâtea pasiuni, pe atâtea lumi diferite.

Firește, purta în el toți germenii istoriei, ideali, idealizați. Născut Paul Atreides în sănul unei Case Mari dintre cele mai vechi, el a beneficiat de complexa educație *prana-bindu* primită de la mama sa Bene Gesserit, Doamna Jessica, dobândind, astfel, un control total al mușchilor și al sistemului nervos. În plus, era și *mentat*. Capacitățile sale intelectuale le depășeau pe cele ale calculatoarelor mecanice folosite în trecut și interzise de religie.

Dar, mai presus de toate, Muad'Dib a fost *Kwisatz Haderach*, cel pe care Comunitatea Surorilor Bene Gesserit îl căutase pe parcursul a mii de generații, prin intermediul programului ei de selecție genetică – *Kwisatz Haderach*, cel care putea fi „în mai multe locuri deodată“, profetul, omul prin care Bene Gesseritul spera să controleze destinul întregii omeniri. Acest om, Paul Muad'Dib a devenit Împăratul Muad'Dib, încheind o căsătorie de conveniență cu fiica Împăratului Padișah pe care îl învinsese.

Ați consultat, de bună seamă, și alte studii despre această perioadă și cunoașteți faptele principale. Gândiți-vă, aşadar, la paradox, la eșecul implicit din acel moment.

Desigur, sălbaticii fremeni ai lui Muad'Dib, au zdrobit forțele Padișahului Shaddam al IV-lea – legiunile de sardaukari, armatele aliate ale Caselor Mari, trupele Harkonnenilor și mercenarii recrutați cu banii Landsraadului. Muad'Dib a îngenuncheat Ghilda Spațială și și-a plasat sora, Alia, pe tronul spiritual la care se considera îndreptățit Bene Gesseritul.

Dar Muad'Dib nu s-a oprit aici. Misionarii Qizaratului său au dezlănțuit un război religios printre stele, un jihad, care, deși n-a durat decât doisprezece ani standard, a reunit cea mai mare parte a universului uman sub o singură stăpânire.

Toate acestea, pentru că deținerea Arrakisului, planeta cunoscută mai ales sub numele Dune, îi conferea lui Muad'Dib monopolul monedei supreme a Imperiului: mirodenia geriatrică, melanjul, otrava care dă viață, care străpunge Timpul. Melanjul, fără de care Navigatorii Ghilhei nu puteau să străbată spațiul. Melanjul, fără de care miliarde și miliarde de cetăteni ai Imperiului

ar fi fost condamnați la moarte din cauza efectelor suprimării forțate a dependenței de drog.

Melanjul, fără de care Paul-Muad'Dib nu putea fi profet.

Știm că acest moment de supremă putere purta în el germenul prăbușirii și nu putem deduce decât un singur lucru: orice divinitate totală și precisă este mortală.

Unii istorici susțin că Muad'Dib a fost victimă tuturor celor care au complotat împotriva lui: Ghilda, Comunitatea Surorilor și amoraliiștii scientiști ai Bene Tleilaxului, cu amăgitorii lor Dansatori-Față.

Alții acordă un rol important spionilor strecuраți în anturajul lui Muad'Dib. Ei pun accentul pe influența Taroților Dunei, care au întunecat puterile profetice ale lui Muad'Dib sau pe faptul că a fost determinat să accepte serviciile unui *ghola*, o ființă inviată din morți și condiționată pentru a-l distrugе. Dar nu trebuie să uităm că acest ghol era Duncan Idaho, locotenentul Atreides care și-a găsit moartea salvându-l pe Tânărul Paul.

În sfârșit, toate studiile pun în lumină cabala Qizaratului, condusă de Korba Panegiristul. Ele ne dezvăluie cu de-amănuntul planul lui Korba de a face din Muad'Dib un martir și de a prezenta un fals vinovat în persoana lui Chani, concubina sa fremenă.

Dar care dintre aceste fapte ne poate oferi cu adevărat cheia evenimentelor, aşa cum le-a relatat istoria? Niciunul. Numai natura mortală a puterii profetice ne permite să înțelegem eșecul unei asemenea puteri colosale.

Să tragem nădejde că alți istorici vor ști să învețe ceva din această dezvăluire.

Muad'Dib – O analiză istorică
de Bronso de Ix

„Nu există separație între zei și oameni; câteodată se amestecă fără deosebire unii cu alții.“

Pildele lui Muad'Dib

N eîncetat, gândurile lui Scytale, Dansatorul-Față tleilaxu, se întorceau la milă, o milă impregnată de reproșuri, în totală contradicție cu natura criminală a complotului pe care voia să-l pună la cale.

Moartea sau nenorocirea lui Muad'Dib nu-mi vor aduce decât regrete, își spunea el.

Desigur, avea grija să le ascundă aceste gânduri celorlalți concurați. Sentimentele sale erau însă o caracteristică tleilaxu: identificarea cu viitoarea victimă.

Într-o tacere posomorâtă, stătea oarecum retras față de ceilalți. De o bună bucată de vreme, discutau despre posibilitatea folosirii unei otrăvi psihice. Cu patimă, cu vehemență, dar și acea politețe oarbă, coercitivă, la care adeptii Marilor Școli recurgeau ori de câte ori era vorba de probleme care se raportau îndeaproape la dogma lor.

- Exact când crezi că ai reușit să-l înjunghii, îți dai seama că nu-i nici măcar rănit!

Cea care pronunțase aceste cuvinte era Cucernica Maică Bene Gesserit, Gaius Helen Mohiam. Ea îndeplinea oficiul de gazdă a conjuraților, aici, pe Wallach IX. Silueta ei țeapănă, drapată în

negrul, ocupând un scaun cu suspensie în stânga lui Scytale, părea cea a unei cotoroanțe. Își dăduse gluga abalei pe spate și, sub suvițele de păr sur, fața ei scofălcită, cu pielea ca pergamentul, era masca unei hârci cu ochi vii, încercănați, cufundați în orbite.

Conversau în *mirabhasa*, limbajul emoțiilor subtile, alcătuit din grupuri de consoane velare și alăturări de vocale multiple. Edric, Navigatorul Ghildei, răspunse la observația Cucernicei Maici printr-un fel de reverență vocală, însorită de un surâs bat-jocitor - delicioasă expresie a unei politeți disprețuitoare.

Scytale îl privi lung pe trimisul Ghildei. Edric plutea într-o cuvâ cu gaz portocaliu, la câțiva pași de el, în centrul domului transparent pe care Bene Gesserit îl construise anume pentru această întrevedere. Reprezentantul Ghildei Spațiale avea o infățișare vag umanoidă. Silueta sa prelungă ar fi putut să fie cea a unui pește. Fiecare dintre mișcările sale lente dădea la iveală înnotătoarele picioarelor și membranele uriașelor lui mâini palmate, în timp ce o palidă emanație portocalie ieșea prin ventilatoarele cuvei, împrăștiind sub cupola domului aroma melanjului... Un pește straniu într-un acvariu straniu...

- Dacă o să continuăm aşa, prețul prostiei noastre va fi moarteal!

Intervenția aparținuse celei de-a patra persoane prezente. Soția inamicului comun, Printesa Irulan, nu era încă decât *virtual* membră a conspirației. În plus, își reaminti Scytale, era soția, dar nu tovarășa de viață a lui Muad'Dib. Stătea în picioare, nu departe de cuva lui Edric; înaltă, blondă și frumoasă, purtând cercei de aur și o splendidă robă din piele de balenă albastră, cu o pălărie elegantă, din același material. Degaja un aer de semeție aristocratică, dar, în calmul studiat al fizionomiei, Scytale intuia efectele controlului Bene Gesserit.

Scytale își strămută gândurile de la nuanțele limbajului și ale fețelor la cele ale locului în care se aflau. De jur împrejurul domului se înălțau coline acoperite cu petice de zăpadă, sclipind în lumina alb-albastră a micului soare aflat la zenit.

De ce tocmai acest loc? se întrebă Scytale. Rareori se întâmpla ca Bene Gesserit să întreprindă ceva fără un anumit motiv. Domul

acesta, de pildă: un spațiu mai convențional, mai strâmt, ar fi trezit claustrofobia reprezentantului Ghildei, ale cărui inhibiții rezultau în mod firesc din condițiile mediului său natural, spațiul interstelar. Pe de altă parte, chiar construcția acestui dom anume pentru el era un fel de a-i arăta cu degetul principala slăbiciune.

Ce-mi vor fi rezervat mie? se întrebă Scytale.

– Tu n-ai nimic de spus, Scytale? i se adresă Cucernica Maică.

– Ții neapărat să mă implici în această ciorovăială absurdă? Foarte bine. Părerea mea este că avem de-a face cu un posibil Mesia și că nu putem să-l atacăm frontal. Dacă facem din el un martir, riscăm să ne frângem gâtul.

Toate privirile se îndreptară spre el.

– Crezi că asta e singurul pericol? întrebă cu glas șuierător Cucernica Maică.

Scytale ridică din umeri. Pentru această întrunire, alesese un corp bondoc, o față jovială, rotundă și banală, cu buze groase. Acum, în timp ce-i examina pe ceilalți trei conjurați, își dădea seama că făcuse o alegere judicioasă – poate din instinct. Era un Dansator-Față, un cameleon uman, și putea să-și transforme înfațarea după voie. Cea pe care o adoptase acum îi îndemna pe ceilalți să-i acorde mai puțină importanță.

– Ei? îl zori Cucernica Maică.

– Degustam tăcerea, răsună el în cele din urmă. E mai bine să nu dăm glas antagonismelor noastre.

Cucernica Maică schiță o mișcare de recul și Scytale fu conștient că îl reevalua. Aveau cu toții un desăvârșit antrenament prana-bindu. Erau cu toții capabili de un control al mușchilor și al nervilor la care puțini oameni izbuteau să ajungă. Dar Scytale era un Dansator-Față. Conexiunile sale nervoase și musculare nu se asemănau prin nimic cu ale celorlalți și, în plus, dispunea de *sympatico*, o putere mimetică prin intermediul căreia putea să-și asume nu numai aspectul exterior al unei alte ființe, ci și psihicul ei.

Când consideră că bătrâna Cucernică Maică își încheiasă reevaluarea, Scytale spuse: „Otravă!“ cu o intonație care lăsa de înțeles că numai el cunoștea înțelesul secret al cuvântului.

În cuva sa, reprezentantul Ghildei nu întârzie să reacționeze. Vocea îi răsună în fonosfera scânteietoare care plutea lângă un colț al containerului, deasupra Printesei Irulan:

– Vorbeam de otravă *psihică*, nu fizică.

Scytale râse. Râsul mirabhasa putea reduce la tăcere un adversar și, în această clipă, nu și-l înfrâna cu nimic.

Irulan își permise un surâs apreciativ, dar pleoapele Cucernicei Maici avură o tresărire aproape imperceptibilă de mânie.

– Încetează! șuieră ea.

Râsul lui Scytale se curmă brusc. Dar el știu că le captase atenția. Edric părea pradă unei furii surde; Cucernica Maică, deși mâniaoasă, rămânea lucidă și extrem de atentă; iar Irulan era amuzată și, în același timp, intrigată.

– Prietenul nostru, Edric, rosti Scytale, pare a vrea să spună că două vrăjitoare Bene Gesserit, experte în subtilitățile Comunității, ar mai ignora încă adevăratele foloase ale trădării.

Gaius Helen Mohiam își întoarse privirea spre colinele înghețate ale lumii Bene Gesserit. Bătrâna începea să discearnă elementul vital, își spuse Scytale. Asta era bine. Cu Irulan însă, era altă problemă.

– Ești sau nu ești cu noi, Scytale? întrebă Edric.

Îl privea din cuvă, cu ochi mici și scăpărători, de rozător.

– Nu despre loialitatea mea discutăm, replică Scytale. O privi fix pe Irulan: Te întrebi, desigur, Printesă, dacă pentru asta ai străbătut atâția parseci și ai înfruntat atâtea riscuri.

Irulan încuviiuță cu o mișcare scurtă a capului.

– Te întrebi, continuă Scytale, dacă ai venit aici ca să schimbi plătitudini cu un pește humanoid sau să discuți în contradictoriu cu un burtos Dansator-Față tleilaxu.

Strâmbând din nas, Irulan se îndepărta de cuva lui Edric și de miroslul pătrunzător al melanjului.

Navigatatorul Ghildei profită de moment pentru a înghiți încă o pilulă de drog. Mânca și respira mirodenie, după cum, neîndoios, o și bea. Nici nu era de mirare, gândi Scytale. Melanjul amplifică puterile precognitive ale Navigatorilor, îngăduindu-le să piloteze navele Ghildei, la viteze supraluminice, prin selectarea acelor linii